

РЕШЕНИЕ

№ 2278

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 26.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **1855** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 и чл. 250 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Б. Г. от [населено място] срещу заповед рег. № з – 59 от 04.01.2012 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл.227, т. 10 от ЗМВР и във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР и чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден поради съществено нарушение на административно-производствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че уволнението е извършено немотивирано и формално. Поддържа, че не са описани обстоятелствата, при които е извършено нарушението; че не е доказано авторството на деянието и липсва обсъждане на тежестта на нарушението, формата на вината, цялостното служебно поведение. Искане за отмяната на заповедта като незаконосъобразна.

Ответната страна – директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от юрк. С. оспорва жалбата и изразява мотивирано становище за законосъобразност на обжалвания административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по

делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят Б. Б. Г. е заемал длъжността „командир на отделение, група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“, категория Д при 01 РУП – СДВР.

От събраните в хода на дисциплинарното производство се установява, че на 17.09.2011 г. около 00.30 часа в [населено място], на [улица] на 175 метра преди кръстовището с [улица], л.а. „БМВ“ с ДК [рег.номер на МПС] с пътуващи в него Б. Б. Г. – старши полицай в група „ООР“ ,сектор „ОП“ – 01 РУП – СДВР като водач на автомобила, Н. М. С. и И. В. М., навлиза в платното за насрещно движение и катастрофира в правомерно движещия се л.а. С. с ДК № Са 4810 МР, управляван от Д. М. К., К. К. Б. и Б. К. К.. Установено е, че Б. Б. Г. е управлявал автомобила с концентрация на алкохол в кръвта от 2.0 промила. В справката и становището, изготвени от дисциплинарно-разследващия орган са подробно описани вида и характера на причинените телесни повреди в резултат на осъщественото ПТП.

Дисциплинарното производство срещу Б. Б. Г. е образувано със заповед № з 10695 от 29.09.2011 г. на директора на СДВР, с която е описан поводът за образуването на производството (постъпили данни – справка рег. № 2590 от 21.09.2011 г. по описа на I РУП – СДВР, че на 17.09.2011 г. около 00.30 часа е възникнало ПТП на [улица]– между гара Пионер и Духовната семинария, между лек автомобил марка „С. И.“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Д. М. К. и лек автомобил марка „БМВ“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на К. В. С., като е констатирано, че в лекия автомобил са пътували Б. Г., Н. С. и И. М. и от взетата проба за употреба на алкохол на Б. Г. е установено наличие на етилов алкохол в кръвта в количество 2,00 промила); посочено е, че се касае за тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1,2 и т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР; определен е състав на комисия, представляваща дисциплинарно – наказващ орган.

На 18.10.2011 г. жалбоподателят е запознат със заповед № з 10695 от 29.09.2011 г. на директора на СДВР за образуването срещу него дисциплинарно производство.

Съставен е въпросник рег. № 28490 от 18.10.2011 г. за даване на писмени обяснения във връзка с образуването дисциплинарно производство, като служителът е дал писмени обяснения на 21.10.2011 г. В обясненията си лицето изрично заявява, че не си спомня да е управлявал автомобила си на процесната дата.

На 04.11.2011 г. е снето писмено обяснение от А. Х. А. – управител на кафене, посетено на 16.09.2011 г. от Б. Г. и И. М.. Лицето посочва, че на 16.09.2011 г. около 20.00 часа заведението са посетили Б. Г. и И. М., като са пили по една бира.

На 25.10.2011 г. е снето писмено обяснение от Н. М. С. – пътуващ в л.а. БМВ с ДК [рег.номер на МПС] , като същият поддържа, че няма спомен от случилото се и не си спомня кой е управлявал автомобила.

В обяснение от 04.11.2011 г. И. В. М. твърди, че няма спомен от случилото се, както и че не си спомня кой е управлявал автомобила. В писмено обяснение от 01.12.2011 г. същият заявява, че на 16.09.2011 г. е почерпил с алкохол Б. в кафене „Брадата“ по повод взет изпит, след като заведението затворило, си тръгнали с автомобил л.а. БМВ 325 черен на цвят и автомобилът бил управляван от Б. Г..

От докладна записка на полицай С. Х. Ш. от 17.09.2011 г. се установява, че същият е изпратен на мястото на ПТП от ОДЧ-01 РУП – СДВР и е установил единият от пострадалите като Н. М. С..

В докладна записка, изготвена на 17.09.2011 г. от полицаи Н. Ф. Н. – група „ТПТП” при ОПП – СДВР е посочено, че при посетено ПТП водач на автомобила бил Б. Б. Г..

В писмено обяснение от 17.11.2011 г. от полицаи А. И. – служител на 04 РУП – СДВР, изпратен от ОДЧ на местопроизшествието е видно, че според Н., участник в ПТП, водач на катастрофиралия л.а. БМВ е Б. Г., но няма да го напише, защото са приятели.

В писмено обяснение от 04.11.2011 г. пострадалият от ПТП К. Б. К. заявява, че заедно със съпругата си Д. М. К. не желаят да дават сведения по случая.

Установява се, че за нуждите на дисциплинарното производство е изпратено писмо рег. № 31228/2011 г. по описа на 01 РУП – СДВР до Следствен отдел на СГП за изискване на материали по следствено дело № 178/2011 г., като са получени заверени копия от разпитите на свидетелите по досъдебното производство – на св. М. Р. Д., А. Й. А., С. К. Д., Р. Р. Д., Д. М. К., К. Б. К., И. В. М., Н. М. С., както и заверени копия от съдебно-медицински експертизи.

Дисциплинарно-разследващият орган е изготвил справка рег. № 35082 от 20.12.2011 г., с която е прието, че жалбоподателят е извършил тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители на МВР, с които се уронва престижа на службата.

Със справката служителът е запознат на 20.12.2011 г., като същият е депозирал възражение с рег. № 35218 от 21.12.2011 г., с което Б. Г. отрича да е извършил описаното дисциплинарно нарушение.

Изготвено е становище рег. № 35318 от 22.12.2011 г. на дисциплинарно-разследващия орган за приключило разследване на тежко дисциплинарно нарушение на държавен служител от МВР, с което е направено предложение на Б. Б. Г. – командир на отделение, група „Охрана на обществения ред”, сектор „Охранителна полиция”, категория Д при 01 РУП- СДВР да бъде наложено дисциплинарно наказание уволнение и да бъде прекратено служебното му правоотношение с МВР на основание чл.245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на оспорената заповед № 3 – 59 от 04.01.2012 г., с която на Б. Б. Г. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” за деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа на службата и на основание чл. 224, ал. 2, т.1 и т. 4, чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, чл. 228, т. 3 и чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта.

По делото са приети всички съдържащи се в преписката писмени доказателства, както и заверено копие от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на лицето на 12.01.2012 г., като жалбата до АССГ е подадена чрез СДВР с вх. № я-3870 от 31.01.2012 г. с дата на пощенското клеймо – 26.01.2012 г. Следователно, жалбата е подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на действащите материалноправни разпоредби и административнопроизводствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Не са налице

основания за отмяна по чл. 146, т. 1 – т. 5 от АПК.

Нормата на чл. 228 от ЗМВР определя органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите в МВР. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че жалбоподателят е заемал длъжността - длъжността „командир на отделение, група „Охрана на обществения ред”, сектор „Охранителна полиция”, категория Д при 01 РУП – СДВР. Съгласно чл. 228, т. 3 от ЗМВР органите по чл. 186, ал. 1 са компетентни - за всички наказания по чл. 226 за служителите от категории Д и Е, а за служителите от категории А, Б, В и Г - без наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 4 - 6 от закона. Жалбоподателят попада в категория „Д” и наказанието е по чл. 226, т. 6, което означава, че е налице хипотезата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР – компетентни да налагат наказания са директорите на главните дирекции, на областните дирекции и др. В конкретния случай компетентен да наложи дисциплинарното наказание на жалбоподателя е директорът на Столична дирекция на вътрешните работи, което изискване е спазено. С оспорената заповед е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя и съответно е спазена нормата на чл. 246, т. 2 от ЗМВР за материална компетентност на органа, издател на административния акт.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила, съдържащи се в ЗМВР и ППЗМВР. Оспореният административен акт е издаден в рамките на установените в чл. 225, ал. 1 от ЗМВР преклузивни срокове. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването им. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. В настоящия случай датата на извършване на нарушението е 17.09.2011 г., като директорът на СДВР (органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание „уволнение” на жалбоподателя) е запознат на 23.12.2011 г. след датата на изготвяне на предложение рег. № 35318 от 22.12.2011. на дисциплинарно – разследващия орган. Процесната заповед е издадена на 04.01.2012 г., което означава, че е спазен двумесечният срок, започнал да тече от датата на откриване на нарушението. Едновременно с това е спазен и едногодишният срок, тъй като нарушението е извършено на 17.09.2011 г.

Съгласно чл. 230, ал. 1, т. 2 от ЗМВР при наличие на данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227 дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на органа по чл. 186, ал. 1 - за държавните служители от категории Д и Е. В тези случаи дисциплинарното производство се извършва от дисциплинарно-разследващи органи, определени от директора на Столична дирекция на вътрешните работи. В процесния случай дисциплинарното производство е образувано със заповед № з - 10695 от 29.09.2011 г. на директора на СДВР и със същата заповед е определена комисия от дисциплинарно – разследващи органи за изясняване на постъпили данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от страна на Б. Б. Г.. Съгласно чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарно – наказващият орган приключва разследването в определения му срок, като изготвя становище до директора на СДВР, МВР. Дисциплинарно-разследващият орган е изготвил обобщена справка рег. № 35082 от 20.12.2011 г., със съдържанието на която служителят е запознат на 20.12.2011г.

В хода на дисциплинарното производство дисциплинарно – разследващият орган е

провел пълно, всестранно и обективно разследване на фактите и обстоятелствата относно осъщественото на 17.09.2011 г. от Б. Б. Г. деяние. Дисциплинарно-разследващият орган е събрал всички необходими доказателства, подробно описани в обобщената справка, включително са приобщени и доказателства по следствено дело № 178/2011 г. по описа на СГП- СО. В изпълнение на разпоредбата на чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинарно-разследващият орган е изготвил становище № 35318 от 22.12.2011 г. относно извършване на дисциплинарно производство по постъпили данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР и във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР от държавен служител Б. Б. Г.. При провеждане на съответните разследващи действия не е накърнено правото на защита на жалбоподателя – на същия е осигурено правото му на даде писмени обяснения, като такива писмени обяснения са депозирани на 21.10.2011 г. Видно от данните по преписката на служителя е било разяснено правото на защитник, както и че има право да подаде възражения и допълнителни писмени обяснения във връзка с обобщената справка № 35082 от 20.12.2011 г. и същият е подал такива възражения на 21.12.2011 г.

Следователно, в хода на дисциплинарното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до накърняване правото на защита на наказаното лице и да обуславят извода за незаконосъобразност на оспорения акт. В хода на дисциплинарното производство е осигурено правото на защита на жалбоподателя и същият го е реализирал в пълна степен – същият е запознат е със съдържанието на заповед № з 10695 от 29.09.2011 г. на директора на СДВР за образуване на дисциплинарното производство; дал е писмени обяснения на 21.10.2011 г.; запознат е и със справка № 35082 от 20.12.2012г., като е подал възражение в установения срок на 21.12.2011 г.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение и тълкуване на материалния закон и същата е съобразена с целта на закона. В нея съдържа точно описание на извършеното от жалбоподателя дисциплинарно нарушение – посочени са мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Установената фактическа обстановка се подкрепя от събраните в хода на дисциплинарното производство писмени доказателства. Оспорената заповед съдържа подробни мотиви и изводът за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” на Б. Б. Г. е обоснован при съвкупна преценка на доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство.

Съгласно разпоредбата на чл. 224, ал. 2, т. 1 ЗМВР дисциплинарните нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР и на преките ръководители. От друга страна, нормата на чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР предвижда, че дисциплинарно нарушение е неспазване на правилата на Етичния кодекс на поведение на държавните служители в МВР.

В оспорената заповед е посочено, че с деянието си Б. Г. виновно е нарушил нормата на чл.17, б.”б” от Етичния кодекс на служителите от МВР, съгласно която държавният служител в МВР, независимо от неговата категория и заемана длъжност, в качеството на участник в пътното движение се подчинява на забраната да не управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда или под въздействието на друго упойващо вещество по време на изпълнение на служебните си задължения, както и в извънустановеното работно време или по времето на ползване на

разрешен отпуск.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че в административния акт няма описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението и съответно, заповедта се явява немотивирана и необоснована, както и недоказано е и възражението за липса на доказателства, установяващи авторството на твърдяното дисциплинарно нарушение.

Нарушението се изразява в управление на МПС на посочената в заповедта дата и място след употреба на алкохол, вследствие на което е причинено ПТП и е причинена по непредпазливост средна телесна повреда на други лица, като без значение за съставомерността на дисциплинарното нарушение е обстоятелството, че жалбоподателят е бил в законоустановен отпуск. В процесния случай по категоричен начин се установява, че на 17.09.2011 г. служителът е управлявал МПС с концентрация на алкохол, повече от 0,5 промила. Нарушението е доказано от описаното в констативен протокол за извършено ПТП от 17.09.2011 г., докладна записка от мл. авт. Н. Ф. Н., група „ТПТП“ при ОПП – СДВР (прил. на л. 105 от делото), писмено обяснение от И. В. М. от 04.12.2011 г. (прил. на л. 107 от делото), писмено обяснение от полицаи А. Г. И. – служител в 04 РУП – СДВР. По делото са приобщени и доказателства, събрани в хода на досъдебното производство, от които може да се направи извод, че на посочената в заповедта дата и място процесният автомобил е бил управляван от полицаи Б. Б. Г.. В справка № 35082 от 20.12.2011 г. на дисциплинарно –разследващия орган е описана подробно фактичката обстановка по нарушението, включително и причинените телесни повреди на трети лица. Доказано е, че на посочената в заповедта дата – 17.09.2011 г. полицейският служител Б. Г. е управлявал л.а. БМВ с ДК [рег.номер на МПС] с алкохол в кръвта от 2.0 промила, установено с протокол № 19991 от 17.09.2011 г. за химическа експертиза.

Следователно, налице е нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в нарушаване не само на разпоредбите на закона и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на ръководството на МВР, на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, а се касае и за злоупотреба с доверие на ръководството на МВР и обществото, с което се уронва престижът на службата, и в този смисъл е налице хипотезата на чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР. Без значение е обстоятелството, че деянието е извършено по време на ползван от служителя законоустановен отпуск, доколкото за служителите на МВР е установена забрана да не управляват МПС след употреба на алкохол в кръвта над 0.5 промила при изпълнение на служебните си задължения и в извънработно време. Със съдържанието на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР жалбоподателят е запознат срещу подпис видно от приложения по делото протокол (л. 138 и л.139 от делото). Управлението на МПС след употреба на алкохол от служител на МВР обективира фактическия състав на цитираната правна норма, тъй като представлява поведение, несъвместимо с морала поради това, че обществото има подчертано негативно отношение към шофиране на МПС след употреба на алкохол поради изключителната степен на обществена опасност на такъв вид поведение и тежките вредни последици като смърт, телесни повреди, имуществени вреди.

Задача на МВР е защита на обществения ред, правата и свободите на гражданите, опазването на техния живот, здраве и имущество. Шофиране след употреба на алкохол сочи за липсата на чувство за дълг и отговорност от страна на лица, чийто професионален дълг изисква да служат на обществото.

Правилно е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че извършеното деяние е несъвместимо със службата в МВР, с което се уронва и престижа на службата, като е посочено като материалноправно основание за налагане на дисциплинарното наказание разпоредбата на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. Тази норма предвижда наличието на две кумулативни предпоставки – деянието да е несъвместимо с етичните правила за поведение на служителите в МВР и същото да уронва престижа на службата. Управлението на МПС от служители на МВР след употреба на алкохол е въздигнато като особено тежко нарушение на служебната дисциплина и е прието, че същото е несъвместимо с етичните правила на поведение на държавните служители в МВР с оглед установената забрана в чл. 17, б."б" от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Едновременно с това съдът счита, че с осъщественото нарушение жалбоподателят е уронил престижа на службата, доколкото служителите в МВР следва да отговарят на установени по-високи критерии за изпълнение на служебните си задължения с оглед необходимостта от постигане на целите за защита на обществения ред, правата и свободите на гражданите, техните права и законни интереси. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г. на ВАС по т. дело № 4/2007 г., съгласно което наличието на деяние, с което се уронва престижът на службата е достатъчно поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция, като не е задължително престижът да е вече уронен. Необходимо е действията да са станали достояние и на други лица извън системата на МВР, което би се отразило негативно върху авторитета на МВР. В процесния случай деянието, извършено от жалбоподателя е станало достояние на други държавни органи и трети лица, доколкото от страна на жалбоподателя вследствие на управлението на МПС с алкохол в кръвта е настъпило ПТП с друг автомобил, управляван от друго лице, като в резултат на ПТП са настъпили телесни повреди на трети лица. Правилно е прието от дисциплинарно-наказващия орган, че извършеното от Б. Б. Г. нарушение е такова по смисъла на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта е неясна и необоснована, както и че не е спазено изискването на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР от страна на дисциплинарно-наказващия орган. Служителят изрично е започнат с разпоредбите на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, което означава, че същият не може да твърди, че след като липсва текстово описание на нарушената разпоредба от Етичния кодекс, не му е ясно за какво нарушение му се налага най-тежкото дисциплинарно наказание. От друга страна, видно от съдържанието на заповедта и приложените обяснения на наказаното лице от 21.10.2011 г. и възражение № 35218 от 21.12.2011 г. срещу изготвената от дисциплинарно-разследващия орган справка рег. № 35082 от 20.12.2011 г. са приети от дисциплинарно-наказващия орган, като

същият изрично е посочил, че не приема направеното възражение. Описаните факти, при които е извършено дисциплинарното нарушение, обуславят правилния извод, до който е достигнал органа за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание – уволнение, след като е установено, че жалбоподателят е управлявал л.а. с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила (2 промила), реализирал е ПТП с друг автомобил и в резултат на което са причинени телесни повреди на трети лица.

По тези съображения Административен съд, С. град, I отделение, IV състав намира, че жалбата е неоснователна и обжалваната заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила и при съобразяване с целта на закона.

На ответната страна се дължи присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. Г. от [населено място] срещу заповед рег. № з – 59 от 04.01.2012 г. на директора на Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.224, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл.227, т. 10 от ЗМВР и във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР и чл. 245, ал. 1, т. 8 от ЗМВР на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Б. Б. Г. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и връчване на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: